

תת"ע 4420/09/19 - השאם טאה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4420-09-19 מדינת ישראל נ' טאה
תיק חיצוני: 61119207555

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
השאם טאה	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 3.12.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 61119207555 המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 1.1.2019.

המבקש ביקש להישפט בגין הדו"ח דן והדיון בעניינו נקבע לתאריך 3.12.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך ₪1,500.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל זימון לדיון וכי נודע לו אודות פסק הדין על-ידי המרכז לגביית קנסות.

לטענת המבקש סיכויי הגנתו הינם גבוהים. המבקש הוסיף וטען כי הותרת ההרשעה על כנה תגרום לו נזק בלתי הפיך, שכן הוא נהג מקצועי ורישיון הנהיגה שלו מהווה מקור פרנסתו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בהתאם לבקשתו להישפט, נשלחה למבקש הזמנה לדיון אשר נמסרה לידיו בתאריך 3.12.2019. לטענתה, חרף זאת לא התייצב המבקש לדיון והגיש בקשה לביטול פסק דין בשיהוי קיצוני של כ-10 חודשים.

לטענת המשיבה המבקש לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין, וזאת בשים לב לכך שבגזר הדין הושת עליו הקנס המקורי.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

על-פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון שנקבע ליום 3.12.2019 נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו של המבקש אותה ציין בבקשתו להישפט "ת"ד 25110, ירושלים" ונמסרה לידי הנמען הרשום שאישר את קבלתה בחתימת ידו בתאריך 4.9.2019.

המבקש לא טען בבקשתו כי הכתובת המצוינת על גבי אישור המסירה איננה כתובתו הרשומה או כי החתימה המופיעה על גבי אישור המסירה איננה חתימתו, לרבות צירוף אסמכתאות וראיות לכך.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019 (להלן: "**פסק דין עבדי**"), רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018 (להלן: "**פסק דין סאלם**")). בנוסף, לא נתמכה הבקשה בתצהיר המבקש המאמת את טענותיו.

המבקש לא נתן הסבר המצדיק היעדרותו מהדין אליו הוזמן כדין הנתמך בראיות.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש טען כי סיכויי הגנתו גבוהים.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, הושת עליו הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשע. משכך אני סבורה כי הותרת ההרשעה על כנה לא תגרום למבקש חשש לעיוות דין.

למעלה מן הצורך אציין, כי הניקוד שנרשם על ידי רשות הרישוי אינו עונש, שכן הוא אמצעי תיקון המוטל על מבצעי העבירות לתקן את התנהלותם בדרכים ולהימנע מלבצע עבירות נוספות וכשלעצמו אינו מצדיק את ביטולו של פסק הדין (עפ"ת 21114-07-19 **פראנק נ' מדינת ישראל** מיום 26.7.2019).

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' תשרי תשפ"א, 24 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.